

Húsvéti ünnepkör
2025-2026

A KERESZT TRÓNUSA Nagypéntek

Lekció: Ján 18,1-11

Előima: Mindenható Atyánk, megrendülten hajtjuk meg fejünket a keresztség árnyékában. Felfoghatatlan számunkra a világ legszörnyűbb szenvedéstörténete és legmélyebb szeretete, de tudjuk, hogy ott, a Golgota dombján minden értünk történt. Most csendben állunk előtted, és nem kérünk mást, csak hogy Igéd által te magad szólíts meg minket. Szentlelkeddel nyisd meg szemünket, hogy meglássuk a keresztszenvedő Jézusban a dicsőséges Krisztust. Hajolj most hozzánk, formáld bennünk a hit csendes alázatát, hogy szavaink, gondolataink, s a mi egész életünk rólad tegyen bizonysgot. Kérünk Téged, hallgass meg minket. Ámen

Textus: Mt 27,45-54

„Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. Egyikük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszárra tűzte, és inni adott neki. De a többiek ezt mondták: Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse őt. Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét. És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült és a sziklák meghasadtak. A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: Bizony, Isten Fia volt ez!”

Szeretett Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

A nagypénteki történet nyitányát és végét hallottuk a felolvasott szakaszokban, ezek alapján szeretném most hirdetni számotokra Isten Igéjét.

Az utolsó vacsora után Jézus és tanítványai elvonulnak a városon kívülre. Azonban nem sok időt tölthetnek ott nyugalomban, a Júdas által vezetett fegyveresek rontanak rájuk. Jelen van a templomőrőség és egy jelentős római hadtest is. Nagyjából kétszáz katona keríthette be a Gecsemáné kertét. Mintha egy barbár gerilla-vezér letartóztatására vonultak volna ki.

Jézus azonban nem bujkál, nem rejtőzik el, nem disszidál. Oly sokszor térhetett volna le a neki elrendelt útról, olyan sokan próbálták már róla letaszítani

– ő azonban tudja mi vár rá. Előlép tanítványai közül, a szó legszorosabb értelmében vett halált megvető bátorsággal. Isteni méltósággal lép a fegyveresek elé, és szólítja meg őket: Kit kerestek? Ők pedig válaszolnak: a Názáreti Jézust. **Én vagyok** – mondta Jézus.

Óriási, megrendítő erő van ebben a két szóban! Ez nem egy szimpla bemutatkozás volt Jézus részéről, hanem Isten önkijelentése. Ez ugyanaz a „Vagyok”, amely Mózeshez szólt az égő csipkebokorból! Nem véletlen, hogy a katonák visszatántorodnak és a földre esnek – magával Istennel találkoztak. Ha eddig esetleg izgultunk volna Jézusért, ez a mozzanat eloszlathatja a kétségeinket. Jézus előtt minden térd meghajol – ha nem önszántából, hát másképp. Nem mások hatalma vagy döntése alapján fogják el, Jézus sorsa az isteni tervbe illeszkedik, tudatosan fedi fel magát. Ő tudja, mikor és mi következik, nincs szabad improvizáció.

Talán csak Péter kivétel ez alól, aki most sem hazudtolja meg önmagát. Előrántja a kardját, hogy egyedül szálljon szembe sok tucat magával. Egyszerre tűnik bátornak és kapkodónak, meggondolatlanak és vakmerőnek. Mikor levágja a templomszolga fülét, Jézus ismét higgadtan reagál: elutasítja az erőszakot még azokkal szemben is, akik láthatóan nem jóindulattal érkeztek. Ugyanakkor rámutat arra is, hogy nem vívhatjuk meg helyette ezt az ütközetet – hiszen mind elvesznénk. Péternek sem lenne esélye kétszáz fegyveres ellen. A mi megszabadításunk egyetlen ponton sem rajtunk múlik. Ha így lenne, és akár 1 százalékot nekünk kéne hozzáadni, valamit produkálni, hogy megtörténjen az ember megváltása – nem történe meg. Krisztus maga vívta meg ezt a harcot.

Az elfogatás, a kihallgatás és a per mind a sötét éj leple alatt zajlik. Ha felidézünk magunkban János evangéliumának elejét, ez aligha meglepő: „A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. (...) a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt.” Amikor hajnalodik, sőt már nappal van a keresztre feszítés idején, még mindig sötétség van a földön. Sokféle elmélet született már, milyen természeti jelenségek hatására tapasztalhatták ezt a szemtanúk. Egyesek szerint egy sivatagi homokhivár lehetett, mások szerint napfogyatkozás – azonban egyik sem teljesen logikus magyarázat.

Nagypéntek sötétje egészen más, mint ezek. Egy természetfölötti sötétség. A Bibliában, ha nappal sötét van, az mindig Isten ítéletének a jele – gondoljunk csak a kilencedik csapásra, amely az egyiptomiakat sújtotta Mózes idején! Ez az a sötétség, ami az emberre mutat, a ránk nehezedező bűn sötétje. Isten ítélete jelenik meg az égbolton.

Az ítélet elszenvédője pedig, akit Isten haragja sújt helyettünk, akik valójában sötétben vagyunk, maga a keresztszenvedő Jézus. „Én Istenem, én

Istenem, miért hagytál el engem?” Rendkívül intim Jézus haláltusája. Még olyankor is a legteljesebb bizalommal fordul az Atyához, amikor átéli a teljes elhagyatottságot! Halálában is hozzá ragaszkodik. Egyszer sem olvasunk arról, hogy valamilyen módon ki akarná menteni magát a csontokig hatoló helyzetből. Pedig hangzik a kísértő szó: „*ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!*” (27,40) De nem száll le. Éppen abban mutatja meg, hogy Ő Isten Fia, hogy nem száll le a keresztről! Megvívja helyettünk a harcot, nem hagyja az embert a bűnös állapotában – még ha annak az is ára, hogy Ő át kell, hogy élje a teljes elhagyatottságot.

Talán az emberi élet legnagyobb feszültségéről, egy ősi szorongásról beszélünk, amikor a halál témájával foglalkozunk. Ennek a területnek vannak olyan kutatói is, akik szerint az életünk a haláltól való félelem elnyomásával telik. Mi vagyunk az egyetlen olyan faj ezen a planétán, akik tisztában vagyunk azzal, hogy földi életünknek egyszer vége szakad. Ez pedig egy életen át tartó elnyomott feszültséggel jár – és ezért hoztunk létre mindent, amit ma emberi kultúrának nevezünk. Hogy ennek a tudományos megközelítésnek igaza van-e, nem tudhatjuk, azonban keresztyén emberként ennél egy sokkal pontosabb, lényegre törőbb diagnózissal állhatunk a halál miéértje elé.

A Szentírásból tudjuk: a bűn zsoldja a halál. És ennek az állapotnak a reménytelensége nagypénteki sötétségben látszódik igazán. A bűn nemcsak elszakadás Istentől, nemcsak akarátának figyelmen kívül hagyása, hanem egyenesen szembefordulás a Teremtőnkkel.

Tagja vagyok a közösségi médiában egy amerikai református csoportnak, ahol egyszer az egyik tag a következő kérdést tette fel a többiek felé: Ti mennyi ideig bírjátok ki átlagosan bűnök elkövetése nélkül? És akadtak is, akik bátran válaszoltak: volt, aki azt mondta, 3 percig biztosan bírja, de mások – saját bevallásuk szerint – akár óráig is kibírják bűnök nélkül! Testvéreim, a bűnösségünk nem egyszerűen annyit jelent, hogy vannak helytelen és gonosz tetteink. Ez egy olyan állapot még ideig-óráig sem levetkőzhető számunkra. Teljesen mindegy, mit gondolunk arról, mekkora időközönként és mennyi bűnt követünk el. Mi eredendően, természetüinktől fogva készek vagyunk akár kezét is emelni Isten ellen.

Mindezeknek a terhét veszi magára Jézus. A ránk váró ítélet napját éli meg – nemcsak bűneinket veszi magára, hanem annak minden következményét: a halált és a kárhozatot. Ahogyan valóságosan magára vette a bűneink terhét, megfizette annak zsoldját.

Ez az áldozat azonban egyszeri és örökérvényű volt. Az Isten és ember közötti kapcsolat helyreállt. Jézus teljesítette a rábízott küldetést, amit egyedül ő tudott megvívni.

Jézus utolsó tetteként még hangosan felkiált a halála előtt a kereszten. Rengeteg fájdalom törhetett ki ekkor belőle – majd néma csend. Azonban ez egy győzelmi kiáltás, ami az egész világ tudomására hozza Isten Fiának halálát. A háborúnak vége, megtört a halál átka. Jézus kileheli a lelkét, ami új életet ad az egész világnak. Ettől fogva nincs több akadály, láthatóan átjárja Isten végtelen szeretete az egész világot!

Isten kiengedi az emberiséget a halál fogságából.

Jézus utolsó kiáltása után földrengés támadt, a sírok megnyíltak, a sziklák meghasadtak és sokan feltámadtak. A templom kárpitja is kettéhasadt! Ahová addig nem mehetett be csak a főpap, most nyitva áll! Szabad az út, nincs már ami elválaszthatna minket az élő Istentől! Elkezdődött egy új korszak! Hirtelen minden, ami addig szilárdnak és áthatolhatatlannak tűnt a világban, most meghasad, megszakad és megnyílik! Úgy látszott, hogy a keresztre feszítés a halál diadalát szentesíti.

De a Golgota dombja immár inkább trónusnak látszik, és nem vesztőhelynek. A katonák, akik a Gecsemáné kertjében visszatántorodtak, most a keresztnél állva kénytelenek rádöbbenek: akit ők felszegeztek, az valójában a mindenség Ura. A százados szava – „*Bizony, Isten Fia volt ez!*” – az első csendes vallomás az új rendben, ahol a halál veresége már tény.

Nagypéntek lehetőséget ad nekünk is, hogy leboruljunk a keresztrónus előtt, és rátekintsünk Isten Fiára, aki megmutatta, mennyire szeret bennünket. **Ámen.**

Utóima:

Megváltónk, Jézus Krisztus! Hálát adunk Neked a kereszten aratott győzelemért. Magasztalunk, mert engedelmes voltál halálig, mégpedig a kereszthaláláig. Áldunk téged, engedelmes szenvedésedért. Áldunk azért, hogy a te véred valóban megtisztít minden bűntől, kereszthaláloddal mindnyájunkat kiszabadítottál a sötétség hatalmából, és átmehetünk a te országodba, mert benned van a mi váltságunk, bűneink bocsánata. Hálásak vagyunk, amiért nagypéntek nem a vég, hanem a megnyíló kezdet, és reménységgel várhatjuk húsvét ünnepét.

*Urunk, add, hogy a te kereszted ma is vezessen minket – a bűnbánatból a békeességbe, a sötétségből a világosságba, a halál árnyékából az élet teljességébe. Hadd ragyogjon fel ma mindannyiunknak a te kereszted, hadd tehessük le ma mind a terheinket alá. Kérünk Téged, hallgass meg minket. **Ámen***

EGYSZER LENT, EGYSZER FENT¹

Nagyszombat

Előíma:

Kegyelmes Atyánk!

A Nagyszombat csendjében állunk most Előtted és Te látod, hogy mi az, amit a szívünkben hordozunk. Tudod, hogy mik azok a kérdések, amelyekre választ szeretnénk kapni és tudod, hogy mennyi mindent nem értünk, ahogy a tanítványok sem érthettek mindent, ami a Nagyhéten történt. Bocsásd meg, hogy ezért sokszor türelmetlenek vagyunk és nem Nálad keressük a megoldást. Bocsásd meg, hogy értetlenségünk miatt olyan sokszor szembe fordulunk Veled és testvéreinkkel.

Hálával köszönjük meg a Te mindent átölelő szeretetedet, hogy egyetlen Fiadat adtad értünk.

*Szentlelked által nyisd meg szívünket és füleinket, hogy világossá váljon számunkra a Te üzeneted. Taníts minket minden nap, hogy meg tudjunk állni és észre tudjuk venni a csendben történő hatalmas csodákat. Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. **Ámen***

Textus: Fil 2,5-11

“Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Szeretett Testvéreim!

Sokszor felteszünk egy egyszerű kérdést Istennek. Egyetlen szó: Miért? Miért engedi a szenvedést? Miért hagyja, hogy szomorúság és gyász töltse el a

szívünket? Miért nem vet véget a betegségnek, a bánatnak, a félelemnek, a halál hatalmának? Ezekre a kérdésekre keressük a választ és ahogy a 40. zsoltár írója, várva várjuk az Úr szabadítását, hogy lehajoljon hozzánk és kiemeljen a sárból. Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket tehettek volna fel, sőt talán fel is tették az emberek Jézus halálakor is. Miért nem menti meg magát? Miért nem száll le a keresztről? Ha Ő az Isten Fia, miért hagyja, hogy ezt tegyék vele? Pál apostol a filippibeliekhez írott levelében, a felolvasott Krisztus himnuszban éppen erre a „Miért?” – re ad választ.

Az életünk során próbatételeket kapunk és ezekben a próbákban van, hogy hátat fordítunk annak az Istennek, akinél a megoldás van. Ilyenkor minket is megkísért a gonosz, ahogyan Jézust is megkísértette. Ő átélte mindent, amivel mi az életünkben találkozhatunk és Ő legyőzte a kísértést, amivel mi valaha is szembekerültünk.

A Nagyszombat csendje arra hív bennünket, hogy felismerjük Jézus Krisztus tökéletes engedelmisségét. Azt olvassuk az igében, hogy „Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt...” Ez az indulat nem valamiféle indulatosság. Sokkal inkább azt jelenti, hogy valamire tudatosan törekedni, valamit, vagy még inkább Valakit az előtérbe helyezni. Nem más tehát ez az indulat, ami Jézus Krisztusban megvolt, mint egy céltudatos törekvés, amit minden más elé helyez, ez pedig az alázatos engedelmisség az Atyának. Az a szolgálat, amit értünk és helyettünk tett.

Amikor nehéz helyzetbe kerülünk és úgy érezzük magunkra maradtunk, a Szabadító velünk együtt szenved, velünk együtt gyászol. Ott van a lefelé vezető úton. Jézus Krisztus életútjának két iránya van: a mennyből a földre és a földről a mennybe vezető út. Ragaszkodhatott volna dicsőségéhez, mégis megüresítette magát és alázattal engedelmes maradt a bűn és a halál elleni harcban, a legmélyebb pontig: a keresztségig. Elindult a lefelé vezető úton, s végül Nagyszombaton ott feküdt a sírban.

A többi emberhez hasonló emberré lett. Nem úgy jött a földre, mint egy király, vagy egy úr, akinek szolgálnak, hanem úgy, mint egy szolga azért, hogy Ő szolgáljon minket. Jól ismeri az emberi nyomorúság összes terhét, de ennek ellenére is vállalta a kereszthalált és az utolsó leheletéig nem mondott le az értünk tett szolgálatról.

Amikor Jézus a Gecsemáné-kertben volt az elfogatása előtt, így imádkozott: „ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.” Ez az, amit mi sokszor nem tudunk megtenni. Nem tudjuk azt mondani az Atyának, hogy a kezébe tesszük

---

¹Miskolc-Belváros 2023

azt a keserűséget, amiben éppen vagyunk. Próbáljuk emberi képességeinknek megfelelően megoldani az életünk nehézségeit és nem tudjuk kimondani azt, amit az Úri imádságban is minden alkalommal elmondunk: Legyen meg a Te akaratod! Ennek az indulatnak kell meglennie bennünk is, ahogy Jézus Krisztusban is megvolt. Mert mindennek megvan az oka és a rendelt ideje az Atyánál, így volt meg a Nagyhét minden eseményének az oka és ideje.

És hogy mi az oka és miért engedi meg Isten a szenvedést és a nyomorúságot? Nem mindig kapunk erre választ. De az embernek el kell tudni fogadnia Isten próbatételeit. Van egy történet, ami egy pávaszemes lepkéről szól, talán néhányan ismerik.

Egy ember megtalálta ennek a lepkének a gubóját és hazavitte. Napról napra figyelte a gubót és egy nap megjelent a bábón egy kis nyílás. Az ember órákon keresztül figyelte, ahogy a lepke kínlódva próbál kijutni a kis nyíláson, majd egyszer csak úgy tűnt, hogy nem képes tovább küzdeni, emiatt jószándékúan úgy döntött, hogy segít neki. Fogott egy ollót és szétvágta a báb megmaradt részét, hogy a lepke kijöhessen. A pillangó nemsokára elő is mászott, de a szárnya satnya volt, a teste pedig duzzadt. A férfi tovább figyelte a lepkét azt remélve, hogy idővel megnőnek a szárnyai és teste is összezsugorodik a megfelelő méretre, de nem így lett. A kis pillangó egész életében ilyen maradt és soha nem volt képes repülni. Az ember ugyan jószándékkal akart segíteni a lepkének, de nem értette meg, hogy az a gátló gubó és az a küzdelem, amivel a lepke kimászik belőle, arra szolgál, hogy a testből a szárnyakba kényszerüljön a folyadék és így a pillangó képes legyen a repülésre. Igen, nem mindig értjük, de a szenvedéseknek megvan a miértje. Jézus Krisztus szenvedésének is megvolt az oka.

Amikor a Bibliában a Nagyhét eseményeiről olvasunk, azt gondolhatnánk, hogy Nagyszombaton nem történik semmi. Jézust eltemették és a sírban fekszik. Nagyszombat a csend ideje. De a csend nem jelenti azt, hogy semmiesem történik. A nagy dolgok éppen a csendben történnek. Isten éppen ebben a csendben munkálkodik. Amikor úgy érezzük, hogy megrekedt az életünk, hogy egyhelyben állunk, hogy éppen nem történik semmi, vagy éppen nem tudunk kilábalni egy nehéz élethelyzetből, az a csend ideje.

Ki tudja hányszor éltük át, hogy szembejött velünk a félelem, a szomorúság, a fájdalom és a lelkünk legmélyére hatolt és megláttuk a magunk esendő voltát, létünk határait. Ez a pillanat, ez a csend szembesít bennünket a választással, az élet–halál kérdéssel. Élet és halál ugyanis elválaszthatatlanul összetartoznak, az ember mégis sokszor lépi át ezt a törvényt és a maga kezébe akarja venni az élete feletti irányítást. Nem akarja a múlandóságot és nem akarja az Örökkévalót. A múlandóság megrémíti, az Örökkévalót pedig nem tudja felfogni.

Mert nem tudja egységben értelmezni a kettőt. A létezés folyamatában megmutatkozó Isten, Jézus Krisztusban válik valósággá. Benne szemlélhetjük igazán ezt a kettős egységet, amikor az Örökkévaló átlépi a halandóság küszöbét, hogy a rég elvesztett életterünket helyreállítsa.

Egyszer fent, egyszer lent – szoktuk mondani. De talán nem jó a sorrend. Mondhatnánk úgy inkább, hogy egyszer lent, aztán fent! Mert szeretett Testvéreim, a felfelé vezető út először mindig lefelé vezet! Amikor lefelé haladunk jobban megérezzük Istenre utaltságunkat és ha nem engedünk a kísértésnek, közelebb kerülhetünk Megváltó Urunkhoz, aki megüresítette magát és engedelmes maradt az Atyához ezen a lefelé vezető úton. Mielőtt Jézus elindult volna felfelé, mielőtt felemeltetett volna a mennybe, előbb le kellett szállnia a földi mélységekre. Ha követjük az Ő példáját és megalázzuk magunkat és nem ragaszkodunk többé a földi megoldásokhoz, hanem mi is szolgálva válunk Isten akaratának engedelmeskedve, akkor a megfelelő időben Ő fog bennünket felemelni. Egyedül nem vagyunk képesek erre.

Gondoljunk csak arra, amikor Jézus a tengeren jár és Péter is kiszáll a hajóból és a vízen járva elindul felé, de egyszer csak elkezd süllyedni. Jézus nyújtja ki a kezét és megragadja a mélységben. Nélküle mi is elsüllyedünk. Ezért volt szükség az Ő tökéletes áldozatára a golgotai kereszten. Ha képesek vagyunk odaadni mindent, megaláznunk és megüresíteni magunkat és azt mondani: „Legyen meg a Te akaratod!”, ha el merünk indulni lefelé, akkor Ő fog minket megragadni és felemelni.

Mi tehát a „Miért?” – re a válasz? Megint csak egy szó: Értünk! Azért kellett Jézus Krisztusnak meghalnia Nagypénteken, Nagyszombaton a sírban feküdni, Húsvétkor pedig feltámadnia, hogy nekünk életünk lehessen! Azért kellett megaláznia magát, hogy értünk szolgálva fel tudjon emelni a mélységből. És azt olvassuk Pál levelében, hogy az Atya felmagasztalta a Fiút mindenek fölé. Engedelmes és hűséges maradt, ezért elindult a felfelé vezető úton. Nem mindig kapunk választ a kérdéseinkre. Lehet, hogy néha perlekedünk is az Istennel, hogy miért hagyja, hogy abban a nyomorult helyzetben legyünk, amiből nem látunk kiutat.

De higgyük el, hogy mindenre, ami velünk történik, tökéletes terve van annak az Istennek, aki elküldte az Ő szeretett Fiát, nem díszes palotába, hanem egy betlehemi istállóba azért, hogy az Ő akaratát véghez vigye. Azért, hogy minket megmenten! Az Ő példáját követve nekünk is arra kell törekednünk, hogy mindazt, ami megkeserít bennünket, át tudjuk adni Istennek és az Ő akaratára legyen az első helyen. Nagyszombat van, Jézus egészen a mélyben, a sír sötétjében, hogy másnap hajnalban hirdesse a feltámadás és az élet reménységét nekünk. Ez az az

indulat, ami lenről felemelheti a tekintetünket és megláthatjuk Jézus Krisztusban az Élet Urát. **Ámen.**

Utóima:

Mennyei Atyánk! Húsvétra készülve megállunk Előtted a Nagyszombat csendességében és könyörögve kérünk, bocsásd meg, hogy nem tudunk engedelmesek maradni Hozzád, hogy türelmetlenek vagyunk, hogy olyan sokszor engedünk a kísértésnek és hátat fordítunk Neked, pedig Nálad van minden megoldás és az élet! Hálát adunk azért, hogy Te mégis lehajolsz hozzánk, megragadsz minket és kiemelsz a sárból és az iszapból, hogy elindulhassunk a felfelé vezető úton. Köszönjük, hogy ma, Nagyszombaton is szól hozzánk az üzeneted, az örömhír, hogy Te a csendben is munkálkodsz és szeretett Fiad által a feltámadás és az élet reménységét ajándékozod nekünk.

Kérünk Urunk, a teremtett világért, minden teremtményedért. Taníts minket úgy szeretni ezt a világot, hogy ne pusztítsuk azt, hanem építsük. Könyörgünk embertársainkért, különösen azokért, akik valamilyen testi vagy lelki terhet hordoznak. Azokért, akik háborúságban élnek, akik a gyász terhét, vagy betegséget hordoznak. Azokért, akik emberi értelemben egyedül vannak. Te légy az Ő vigasztalásuk, hogy felemeljék Rád tekintetüket és a Megváltó Jézus Krisztusban ők is meglássák az élet Urát.

*Kérünk gyülekezetünkért. Te áldd meg készülődésünket és az ünnepünket! Szentlelked által légy velünk minden napon és segíts, hogy minden gondunkat, minden nehézséget, minden próbatételt, amit életünk során kapunk, a Te kezébe tudjuk tenni és azt tudjuk mondani: Legyen úgy, ahogyan Te akarod! Így kérünk hallgasd meg imádságunkat, Fiadért, Jézus Krisztusért, a mi Urunkért. **Ámen.***

A KÉT FÉL EGYÜTT

Lekció: 1Kor 15,3-11

Előíma:

Mindenható Isten, Mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztus által! Örömmel a szívünkben állunk meg Előtted, hálát adván, hogy ebben az esztendőben is ünnepet ünnepelhetünk. Nem is akármilyet, a halál feletti vitathatatlan dicsőség és győzelem diadalát. Köszönjük, hogy újból magadhoz hívsz, vársz és vezettél bennünket ezen a mai napon is, ide a Veled és gyülekezetteddel való közösségébe, a Te házádba, templomodba.

Ennek köszönhetően mi most újra együtt vigadhatunk az élet ünnepén. Urunk, a szent üzenet ellenére sokszor mégis a halál és a gyász gondolata járja át inkább a mi szívünket, életünket, a kereszt tragédiája és az azt körülvevő szenvedés mélyebbre hat, mint a feltámadás iránt érzett öröm.

A sírás és a gyász ideje azonban már elmúlt, abban a pillanatban, mikor Egyszülött Fiadat elbocsájtottad miközénk Istenünk. Most már felszabadultunk, a sír nyitva áll. Örülhetünk, mert Veled élhetünk, örülhetünk, mert egymással közösségben lehetünk, örülhetünk, mert önmagunkkal is megbékélhetünk. Kegyelmed áldása mindez.

*Urunk, ne engedd, hogy a feltámadás örömezenete megálljon a templom küszöbén, hadd vihessük azt haza magunkkal otthonainkba, hogy megmutathassuk és megoszthassuk azt szereteteinkkel, családjainkkal. Tégy minket készsé a bizonyágtevő életre, hogy Krisztus dicsősége ragyoghasson és sugározhasson rajtunk keresztül egész környezetünkre, és megláthassa a világ, milyen jó nekünk a Veled való közösségben és közelségben lenni. Szent Fiadért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. **Ámen!***

Textus: János evangéliuma 20,1–10

„1 A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. 2 Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólott hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. 3 Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. 4 Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. 5 Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. 6 Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek,

7 és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. 8 Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. 9 Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. 10 A tanítványok ezután hazamentek.”

Kedves Testvéreim! Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Vasárnapkal megkezdődött egy újabb hét, a felolvasott igeszakaszban és igazából számunkra is, de a kezdete ez még valami másnak is. Az élet bizonyágtételének. Rögtön az Ige elején arról olvasunk, hogy Mária már egészen korán reggel elindult Jézus sírjához, hogy minél hamarabb oda érkezhessen.

Még a hajnali sötétségben indult útnak, amikor még senkivel nem kellett találkoznia, aki esetleg megzavarhatta volna őt abban, hogy a céljához érjen. Amikor azonban a sírhoz ért, megdöbbenő látvány tárult a szemei elé. A kő, amely a sír bejáratát hivatott lezárni nem volt a helyén. Őszintén szólva igazán sokkoló és rémisztő tapasztalat lehetett ez Jézus sírjának első látogatója számára. Emberileg érthető is, hogy ijedtében arra a következtetésre jutott, amit később így fogalmaz meg: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!“. Még úgy is, hogy nem olvasunk arról, hogy Mária valójában benézett volna a sírboltba.

Viszont a rendkívüli jelenségből könnyen gondolhatta, hogy valamilyen megtorlás történt, és bosszúból lopták el Jézus testét ellenségei, hogy ezzel is meggyalázzák Őt halála után. Máshogyan nem tudta értelmezni ezt az emberileg megmagyarázhatatlan történést. Nem nehéz az üres sír okozta zavarban ilyen szörnyűségre gondolni, ha az emberi viselkedésre tekintünk. De itt nem az ember cselekedett. Bár Mária csupán a sír bejáratától elmozdított követ látta, így kimondhatjuk, hogy elég tökéletlen tanúnak számított. Mégis egyből Jézus testének eltűnéséről viszi a hírt. Az Úr Jézus áll nála a középpontban, nem látta bár az teljes képet, de az Úrra tekint és érte aggódik.

Mária az a szereplő ebben a történetben, aki nem is látott mindent, amit a sírban látni lehetett volna; nőként szava hiteltelennek is számított a korban; homályos, hajnali órában ment ki a sírhoz. Akkor mégis miért ő lehetett a feltámadás első tanúja? Sok szempontból nem ő a legideálisabb erre a szerepre. Mégis betölthette azt.

Azért, mert számára nem zárult le a Jézussal való közösség és kapcsolat a sírba helyezéssel. Jézus kivégezték, eltemették, ennek az asszonynak mégis az legelső dolga másnap, hogy visszatérjen Mesteréhez. Nem volt a 12 megnevezett,

személyes elhívásban részesült tanítvány között, de a ragaszkodása Jézushoz mégsem bizonyult gyöngébbnek ezen tanítványokénál.

Megvetett státusza ellenére Isten mégiscsak alkalmassá tette arra, hogy a feltámadás tanúja lehessen. Ennek kétségtelen bizonyítéka volt az, hogy az Úr az útját a tanítványokhoz vezette, ahogyan tanítványokat az asszony szavában való bizalomra, a sírhoz való elindulásra, majd a feltámadás meglátására. Egyedül az Isten az, aki döntő helyzetben van ebben a történetben. Dönt arról, hogy ki, mit mikor és mennyit fog látni a feltámadás csodájából, és íme, a sorban helyet kapott a perifériára szorult asszony is.

Péter és a másik tanítvány, név szerint János tétovázás nélkül indul el a sírhoz. Nem tudták mire kell majd, hogy számítsanak, ha odaértek, vagy mit kellene csinálniuk ott. Olvassuk is, hogy: „*még nem értették az Írást, hogy fel kell támadnia*”. De meghallották Mária segélykérő szavát, indíttatást éreztek, és engedelmesen mentek. Sőt, egyenesen: „*futott a kettő...*”. A tanítványok és Mária, ebbe a számukra is teljesen zavaros, bizonytalan helyzetbe az ő emberi oldalukat teljes mértékben beletették. Az Isten az, aki irányít. A húsvéti történetben, a feltámadás tanúiként pedig azokkal az emberekkel találkozunk elsősorban, akik engednek az isteni vezetésnek.

János, aki Péternél valamennyivel hamarabb a sírhoz érkezett, Máriát követően a második látogató. Bár benézett a sírboltba, különös módon mégsem ment be abba. Betekintve a korábban Jézus testét fedő lepleket látta, amelyek ott heverték immár a test nélkül, de ez valahogy mégsem készíti őt arra, hogy egy lépést tegyen előre. Ezek, a tanítvány által látott leplek már Krisztus feltámadásának jelei. De János látása is igencsak töredékes még, nem látott mindent, amit lehetett volna. Mindazt, ami teljesen világossá tette volna számára a feltámadás tényét.

Majd Péter utolérve őt megállás nélkül bement Jézus sírjába. Eleinte csupán azt látja, amit János is, a magukban hagyott lepleket. Érdekes módon ő, aki betér, mindenkinél többet kezd el látni, például már a gondosan összegöngyöltött fejkendőt is. Mégsem olvassuk azt, hogy Péter lenne az, aki már mindent megértett volna a történetből. Amit emberileg lehetett azt kétségtelenül látta, felmérte a fizikális teret, de végül mégis János lesz az, akinél hit is kapcsolódott mindehhez. „*Látott, és hitt.*”

Többetet kapott az Istentől arra, hogy már ne csak egyszerű tárgyakat lássson, hanem megnyíljon előtte mindannak a jelentése és jelentősége az Írás és a Jézus által elmondottak fényében, amit lát. Annak az egyértelmű bizonyítéka, hogy Jézus a halál tényéről tanúskodó leplektől megszabadulva lépett ki az életbe, hogy aztán mindezt megmutatva, az életről tanúskodó tanítványokat engedje vissza a

világba. Az emberi és a megtapasztalható csupán az érem egyik oldala. Önmagában hiányos, csupán egy rész az egészből.

A szemtanúk mindnyájan a sírba, a halál terébe készültek és ott keresték Jézust, de helyette az élettel találkoztak szembe. A húsvéti csoda tárul ebben elénk. Jézus a halál mellett tanítványai kételyeit is képes volt maradéktalanul legyőzni és hátrahagyni, akik ezért tökéletlenségük ellenére is tanúi lehettek a tökéletes feltámadásnak.

Így minket is, akik a húsvét ünnepében szemtől szemben állunk a feltámadott Krisztussal bizonyágtevőivé tehet a világban. És bár vannak hiányosságaink, talán még mindig nem látjuk a teljes képet, próbáljuk megmagyarázni az ünnepet, nem értjük az Írást. A figyelmünk is sokszor elterelődik a húsvét középpontjáról. Annyi minden kavarg bennünk. Mégis, az Istennek van hatalma arra, hogy töredékességünk ellenére vigyük a feltámadás híret, és ne hagyjuk azt elhalványulni.

Úgy, hogy az Úr az Ő kegyelméből képes az összefüggéseket értelmünk számára megvilágítani. Bár mi csak félútig jutunk a feltámadás megértésében, és csupán az egyik oldalát látjuk a történéseknek, hiszen képtelenek vagyunk túllépni emberi korlátainkon, de ha Isten hozzá teszi az ő részét a mi bizonyágtételünkhöz, úgy válhatunk hiteles tanúkká. A két fél együtt adja a húsvét igazi üzenetét. Az önleplező isteni vezetés és a késlekedés nélküli emberi engedelmesség megadja a feltámadás valóságának megélését és az abban való kétely nélküli hitet.

A feltámadás az élet öröme, a csoda miszerint a bűn és halál alá rekesztett világban az életre lertünk. Azt ünnepeljük, hogy ezt a halálraítelt világot Jézus Krisztus az ő kereszthalálával az örök életre vitte, és benne egyen egyenként minket is. Ezért kívánom, hogy ezt az ünnepet tiszteljük meg, éljük meg, hagyjuk hatni magunkra. Majd, az élet feletti örömet vigyük hírül másoknak is a halál helyett.

Azonban csak akkor tudjuk ezt megtenni, ha először magunkban nem temetjük el az ünnepet. A feltámadás tanúinak, előbb személyesen meg kellett élniük azt, amiről később tanúságot tettek, hogy aztán személyesen átélte bizonyágtétellel tudjanak hírt vinni róla a világnak. Ehhez nem kell nekünk semmilyen rituálét végrehajtanunk, vagy kiváltságos apostoli helyzetbe kényszerítenünk magunkat. Ehhez csakis az Úr Jézus Krisztus kell az ünnep középpontjában. A nélkülözhetetlen isteni oldal. Ne hagyjuk ki és ne felejtsük el Őt, aki minket sem hagyott ki és felejtett el az örök életért hozott áldozatában.

Elrohan az élet, az idő átírja a dolgok rendjét és menetét, és mire észbe kapunk már nem is emlékszünk arra mi is a lényeg a világban, vagy akár csak egy ünnepen. Kifogyhatatlan a választék, de ettől sokszor inkább még közömbösebb és

sivárabb lesz az élet, zűrzavar alakul ki. Ebben a befásult, megzavarodott állapotban pedig hajlamosak vagyunk arra, hogy a feltámadás ünnepével együtt megöljük az élet iránti öröm is. És a sírba zárjuk az Urat.

Mi, keresztyének azonban nem erről kaptunk tanúbizonyságot. Hiszen az Úr pont, hogy legyőzte a tanítványokban keletkezett zavarral együtt magát a rideg sírt is. „*A kő el van véve a sírbolt elől.*” Az örök élet bejárata nyitva áll. Ne akarjuk hát az Isten oldalát elhagyva visszazárni azt, hanem úgy őrizzük és adjuk tovább a húsvét örömteli üzenetét, ahogyan az számunkra is megbizonyított a Jézus Krisztusban. Önmagunk, családunk, barátaink, gyülekezetünk, szereteteink körében szánjunk időt és energiát annak a mérhetetlen kegyelemnek a megünneplésére „*hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint.*” **Ámen!**

Utóima:

Élet és halál felett is Úr vagy, Ó hatalmas Isten!

Nincs oly gát, amely megállhatna Előtted. Győzedelmet aratsz most épp úgy, mint azon a bizonyos hajnali órán, a sírbolt mélyén. Urunk, tudjuk, hogy csakis a Te erődre és segedelmedre támaszkodhatunk minden dolgunkban. Te áldod meg utunkat és teszed reménységgel telivé az életünket. Így kérjük erődöt és segedelmedet a hiteles bizonyágtételben való kitartásra. Köszönjük a Tőled megáldott üzenetet, hogy az ideai húsvéti ünneplésünkben is megélhetjük, hogy még mindig, Te igenis köztünk vagy. Urunk tudjuk, hogy nem emberi ügyesség és ész kérdése ennek a felismerése, hanem a Benned való bizalomé.

Kérünk azonban, hogy emberi gyarlóságunknál fogva figyelmeztess bennünket, ha tetteinkkel vagy szavainkkal inkább ártunk a Te ügyednek, mintsem elősegítjük azt. Hogy rád figyelésünk még teljesebb lehessen. Bocsásd meg, hogy sokszor lankadunk, nem látunk, nem értünk, nem érzünk, nagyon is tökéletlen tanúi vagyunk a tökéletes feltámadásnak. Ugyanis a feltámadás csodája előtt lefegyverezve és értetlenül állhatunk meg csupán. Te tudsz azonban a kételyek rengetegén is átvezetni bennünket Istenünk, és le is győzöd a hitetlenség akadályait.

Istennek Báránya! *Mi magunkban erőtlenekek vagyunk, de Veled a középpontban alkalmassá teszel bennünket hiányosságaink mellett is a gyümölcsöző szolgálatra. Mesterünk, Veled a középpontban nem lehetünk céltévesztettek. Hálásak vagyunk, hogy a halál terében Te az életet mutattad meg nekünk a feltámadásod csodájában, és hogy a halál helyett az életet munkálad mibennünk is. Nem zárt be téged a sír, nincsenek előtted zárt ajtók Urunk, semmi nem szakíthatja és zárhatja*

el végtelen szeretetedet tanítványaidtól. Ma is ezt üzeni a húsvét hajnala. Hálaadással köszönjük meg a keresztet, ahol bűneink büntetését hordoztad, és az üres sírt, amely az örök élet reménységét hirdeti.

Istennek Szentlelke! *Add, hogy ne csak szavainkkal ünnepeljünk, hanem életünkkel is. Tölts el minket, hogy hitben járjunk, és ne félelemben, hogy a sötétség helyett a világosságot tudjuk és akarjuk választani. Segíts, hogy a húsvét öröme ne csak dísz legyen, amit magunkra aggatunk, hanem átformálja mindennapjainkat, hogy a békességet, a reménységet és a szeretetet árássunk a világba. Légy a betegekkel, szenvedőkkel, különféle nehézségekkel küzdő és élő testvéreinkkel. Vedd pártfogásodba, vigasztalásodba és támogatásodba őket ezekben az ínséges időkben. Te tedd számukra is közelebbé az ünnepet, hadd érezhessék mindenkit magadhoz ölelő és szerető jelenlétedet. Így kérünk, légy azonban az ünneplő, testvéreinkkel is.*

*Áldd meg az ünneplés alkalmát családunk, barátaink, szereteteink, gyülekezetünk kicsiny és nagy közösségében egyaránt. Hozzád imádkozunk továbbá gyülekezetünk életéért, szolgálatáért, hogy az valóban a Te nevedet dicsőítő, gyümölcsöző szolgálat lehessen a világban. Élő Isten, Élet és halál Ura, a Te Fiadért, Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg a mi imádságunkat. **Ámen!***

ISTEN MÉG KORÁBBAN MENT²

Lekció: 1Korinthus 15,19–26

Előima:

Élő Istenünk! Örül a mi szívünk, hogy ezen az ünnepen itt állhatunk szent színed előtt. Hálát adunk Neked azért, hogy nem hagytad egyszülött Fiadat a sírban, hanem feltámasztottad Őt a halálból, ezáltal pedig felragyogtattad számunkra a fényt, az örök élet fényét. Légy áldott azért, hogy Krisztus feltámadása által nekünk is életünk, örök életünk lehet.

Feltámadott Krisztusunk! Tudjuk és érezzük, hogy szelíd szemed sokszor bánkódva néz felénk, hiszen olyan hamar elfelejtkezünk Rólad, s arról az áldozatról, melyet üdvösségünkért hoztál. Bocsáss meg nekünk ezért! Könyörgünk adj számunkra látó szemeket, halló füleket és érző szívet, hogy minden egyes élethelyzetbe érzékenyek legyünk a Te szavadra. Ajándékozz meg bennünket bölcsességgel, hogy tudjuk és szeressük cselekedni a Te akarotodat.

Szentlélek Istenünk! Kérünk légy jelen most is közöttünk, és áldd meg ünnepi istentiszteleti alkalmunkat (és az úrasztal jegyeiben való közös részesedésünket). Segíts bennünket, hogy csak Rád és Igéd szavára figyeljünk, hadd érje el az örömhír szívünk legbelsőbb és legmélyebb rétegeit is, s adjon nekünk örök reménységet. Szentháromság, egy, örök, igaz Isten, hallgasd meg könyörgésünket! **Ámen**

Textus: Márk 16,1–8

“Mikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét.2 A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz,3 és erről beszéltek egymás között: "Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?"

4 Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt.5 És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. 6 De az így szól hozzájuk: "Ne féljete! A názareti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették.7 De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek."

8 Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.”
Keresztyén Testvéreim! Ünneplő gyülekezet!

„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr.” (Ézs 55,8) Ha a mi feladatunk lenne elmondani egy olyan világméretű örömhírt, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, biztosan egy olyan embernek mondanánk el először, akit sokat szeretnek, akit sokan követnek. Hiszen tőle emberek százezreihez jutna el a hír pár perc leforgása alatt. **Isten azonban nem így gondolkodik. Ő éppen az egyszerű, mások számára nem túl fontos embereknek mondta el ezt a csodát.**

Márk evangéliuma hangsúlyozza, hogy az asszonyok tudják meg először: Jézus Krisztus feltámadt. Az asszonyok. Akik a társadalom peremére kerültek, hiszen abban a korban nem igazán figyelt rájuk senki, a szavuk pedig nem sokat ért egy olyan társadalomban, amelyet férfiak vezettek. És mégis! Isten őket választja ki erre a gyönyörű feladatra, hogy menjenek és vigyék ők el a hírt a tanítványoknak: Mesterük él!

De nézzük meg először, hogy miként is indult az asszonyok számára a feltámadás hajnala. Magdalai Mária, Mária, a Jakab anyja, és Salomé, ők mind Jézus Krisztus követői voltak, ez a három asszony Jézus szenvedésénél is jelen volt, hiszen keresztre feszítését távolról figyelték. Az asszonyok illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét. Ez elsősorban a szeretet cselekedete volt, s nem a test tartósításának szándéka, hiszen a zsidók nem gyakorolták a balzsamozást. Útközben pedig azon aggódtak, hogy vajon ki hengeríti el számukra a követ a sírbolt bejáratától, amelyet azért tettek oda, hogy ajtóként szolgáljon a halott Jézus sírjának szájánál.

Nem sírkő volt ez tehát, amelyet emlékül állítanak a halottnak, hanem ajtó, hogy bezárja a sírt. Keleten ugyanis az előkelőbb emberek kősziklába vágatták a sírokat, s nem földbe ásott sírba temetkeztek. Jézusnak pedig azért juthatott ilyen előkelő sírhely, mert Arimáthiai József, a Nagytanács tekintélyes tagja helyezte el őt a saját magának fenntartott sziklásírba. A három asszony aggodalma nagyon is valós volt. Mert egy ilyen kör alakú követ bár viszonylag könnyű volt a helyére tenni, hiszen lejtős sínbe gurították, kiemelni azt azonban már nagyon nehéz volt onnan, amit több férfierőt igénylő feladat volt.

A felolvasott igében azt olvashattuk, hogy a három asszony korán reggel, már napfelkeltekor elindult Jézus sírjához. Isten azonban még korábban ment! Így

² Szamosújlak, Gyügye, Cégénydányád Református Egyházközségek, 2023

felemelve tekintetüket azt láthatták, hogy a hatalmas kő el van hengerítve a sírbolt elől. Isten már cselekedett, s feltámasztotta egyszülött Fiát, így az asszonyok hiába keresték Jézust a sírban. A sír üres volt, a holttest helyett pedig csak a fehér ruhába öltözött ifjút, a mennyei hírnököt találták, aki hírt adott arról, hogy mi is történt valójában Jézus Krisztussal.

A mennyei küldöttől az asszonyok nagyon megrettentek, Isten azonban egyáltalán nem azért küldte el hírnökét, hogy jelenlététől megijedjenek az emberek, hanem azért, hogy jó üzenetet tolmácsoljon az embervilágnak, ahogy azt az angyal el is mondta az asszonyoknak: **„Ne féljete! A názáreti Jézust keressétek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.”**

Az mennyei hírnök szavaiban találkozik a múlt a jelen és a jövő: a Megfeszített Jézus **feltámadt**, az asszonyok **most** el kell mondják a tanítványoknak, amit hallottak, és meg fogják látni **majd** Jézust Galileában, amint megmondta nekik korábban. Az asszonyok azonban remegve és megrémülve jöttek el a sírtól és senkinek sem szóltak semmit. Mert még nem tartottak ott, hogy a megrázó, de egyben felemelő élményükről bárkinek is beszélni tudnának. Először még önmagukban kellett értelmezzék, megértsék és feldolgozzák mindezt

Kedves Gyülekezet! Ha az asszonyok még nem is mondták el azonnal, az elhengerített kő azonban hirdette és ma is hirdeti: a szabadítás már megtörtént, a halál börtönének ajtaja sarkig ki van tárva, a mi Urunk feltámadt! A Jézus Krisztus sírboltja előtti nagy követ az örök le is pecsételték a törvények értelmében. Az Isten által elhengerített kő ezáltal nemcsak azt jelenti számunkra, hogy Jézus legyőzte a halált, hanem azt is, hogy Krisztus Urunk a minket elítélő és vádló törvény erejét is végleg megtörte. Ezáltal mi már az Ő hatalma és szeretete alatt élünk és élhetünk, már itt e földön és az Úr kegyelméből majd az örökkévalóságban is egyaránt.

Ezt fejezi ki *Pál apostol a rómabeliekhez írt levelében*, ahol ezt írja: **„Nincsen azért most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak, mert az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.” (Rm 8,1–2)** A sírboltot lezáró kő pedig nemcsak ott és akkor lett elmozdítva Isten által, hanem **végleg és örökre el lett hengerítve az ember sírboltja elől is**, ez pedig számunkra nem más, mint örök vigasztalás, amely kiemel bennünket az elmúlás véglegesnek hitt sötétségéből.

Keresztyén Testvéreim! Nekünk szükséges meglátnunk azt, hogy a sír csupán egy lepel, s aki nem néz fel a sírtól, hanem csak bánatába süpped, az nem láthatja meg, hogy amitől fél, lényegében már nincs ott, mert Isten elvette azt.

Csak az embereknek tűnik úgy, hogy a sírkő végleg eltakar, elválaszt, és homályba zár. De a halál a valóságban csak lepel, amelyen keresztül az élő Jézus Krisztust érdemes meglátnunk.

Tökéletlen, gyenge emberekként két, egymástól nagyon eltérő okból félhetünk a halál valóságától. Először is, félhetünk attól, hogy a halál után nincs semmi. Így tehát, ha a jelenlegi élet az egyetlen, ami létezik, akkor erre az az emberi válasz, hogy olyan kétségbeesetten ragaszkodunk a fizikai életükhöz, hogy bármit megtennénk azért, hogy meghosszabbítsuk azt. Másodszor pedig félhetünk a halál valóságától azért, mert félünk tőle, félünk és tartunk attól, hogy túl sok minden történik majd velük a halálunk után.

Az ember feladattal megbízott és szabad teremtmény, így hát nem úgy hal meg, mint a virág, vagy mint az állat, hanem úgy, mint aki felelős minden cselekedetéért az ő Teremtő Ura előtt. A halál gyötrelme éppen onnan van, hogy szívünk mélyén tudjuk, hogy Teremtőnk előtt meg kell majd jelenünk és számot kell adjunk életünkről. **A halál igazi fullánkja és hatalma az ember felett tehát éppen a tőle való kétségbeesett rettegésből fakad, amely nem engedi, hogy Isten gondviselő munkájára, a Fiú megváltására és a Szentlélek jelenlétére tekintsünk.** Ehelyett szorongást, boldogtalanságot és reményvesztettséget okoz életünkben, amely kizárólag az élet végességére irányítja figyelmünket, és elveszi a lehetőséget tőlünk, hogy szívünket kitarva, tágabb horizonton keresztül szemléljük földi életünket: **az örökkévalóság felől.**

Kedves Testvéreim! Jézus Krisztus az Ő tanításaiban, gyógyításaiban és minden egyes cselekedetével arra mutatott rá, hogy földi életünket ne csak a látható dolgok és a földi törvények felől értelmezzük. Jézus mindig Isten szabadító cselekvésére, valamint az Úr teremtő és gondviselő szeretetére mutatott rá! Ekképpen érdemes értelmeznünk a feltámadás tényét is, ami a földi törvények alapján nem magyarázható és emberi elmének be nem fogadható történés. Ám az Ige tisztaságán és Isten kegyelmén keresztül nézve a hit erejével ez is lehetséges és ez is valóságos.

Amikor a nagy kő elhengerítettett Jézus sírja elől, a törvény pecsétje végleg elszakadt, a halál örök ereje pedig eltöröltetett. **Éppen ezért a keresztyén ember számára a halál nem a megsemmisülés vagy az ismeretlen iszonyat kapuja, hanem a hazatérés, a színről-színre látás és az örök világosság felragyásának kapuja.** Ezért tehát úgy nézzünk az elhengerített kőre, mint Krisztus tökéletes és végleges győzelmének jelére és bátran mondjuk az Ige szavaival együtt: „Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?” A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála legyen

Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Korinthus 15,54b–57)

Szeretett Testvéreim! A húsvéti hit alapja azonban nem maga az elhengerített kő vagy az üres sír, hanem Isten hatalma és bizonyágtétele, amely magával az élő, feltámadott Jézussal szembesíti az embert. Nem csak ott és akkor, hanem itt és most is! Mert nem emberi kéz hengeríti el a halál és a sír kövét, hanem a Teremtő Gondviselő Isten, aki feltámasztotta egyetlen, egyszülött és szeretett Fiát. **Ezért** nem uralhatja tovább a halál az emberi életet, hanem sokkal inkább a feltámadott Krisztus, aki által örök életünk van. Ebben az élő, halál feletti és üdvösséget hozó hitben éljünk és mindenkor hirdessük az üres sírnál lévőknek: ***„Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta.” (Mátét 18,6)***
Így legyen! Ámen!

Utóima:

Kegyelmes Istenünk! Hálásak vagyunk a hozzánk szóló Igéért és azért, hogy általa mindig közel jössz hozzánk, vigasztalsz és tanítasz minket! Kérünk, add, hogy miután a feltámadás titka előtt tisztelettel és szent ámulattal megállunk, tudjunk továbbmenni és hirdetni: a sír üres, Jézus Krisztus, a te egyszülött Fiaid feltámadt. Általa mi is élünk és élni fogunk!

Felséges Urunk! Köszönjük, hogy Te elvetted a halál erejét, és megtörted a gonosz hatalmát, s, hogy a nagy kő életünk elől is végleg elhengerítettett. Kérünk, adj nekünk hűséges tanítványi szívet, hogy bízzunk Benned, hogy Téged kövessünk mindenben, és ne mi akarjunk előbb odaérni mindig, mindenhova. Hiszen, bár az asszonyok is siettek, de Te, szerető és gondviselő Atya még korábban mentél. Kérünk, adj számunkra vidám lelket, hogy ujjongva tudjuk hirdetni minden időben, hogy a mi Urunk, egyedüli reményünk és életünk szabadítója él, és uralkodik mindörökké!

Szerető Atyánk! Add, hogy az életet adó Ige megmaradhasson szívünkben és ne felejtjük el életünk evangéliumát, a feltámadás örömhírét és valóságát. Kérünk légy mellettünk életünk minden egyes pillanatában, Te kísérsz bennünket mindenben, a könnyebb és a nehezebb napokon egyaránt. Erősítsd meg gyenge és elfáradt életünket, gyógyítsd meg betegségeinket, kötd be fájó lelki sebeinket, adj menedéket elhagyatott létünknek, és részeltess minket kegyelmed boldogságában. Nem önmagunk érdeméért, hanem Jézus Krisztus értünk hozott áldozatáért kérünk, hallgass meg bennünket! Ámen

DEUS SEMPER MAIOR

Lekció: Lk 24,13-35

Előima: *Mindenható Istenünk, ezen a reggelen is a te nagy tetteidért magasztalunk téged. Szégyenkezve valljuk be, hogy sokszor a te létedben is kételkedünk, és kétségbe vonjuk, hogy mindent a mi javunkra cselekszel. Köszönjük, hogy a tetteid nem függenek a mi szűkös képzelőerőnktől, és attól, hogy mi azt elképzelhetőknek tartjuk vagy nem.*

Áldunk téged, megváltó Urunk Jézus Krisztus, hogy a te istenséged bizonyítéka az is, hogy mint utolsó ellenségünket legyőzted a halált, és mi már vallhatjuk hittel, hogy te győztes vagy! Bocsásd meg, hogy mégis sokszor, mint egy vert sereg csüggedten, reménytelenül kóborolunk az élet útján. Adj nekünk bátorságot, hogy higgyünk a te szavadnak, és ezzel a hittel hadd tudjuk elfogadni a te győzelmet, amit feltámadásoddal szereztél a benned hívőknek is.

Taníts minket sokféle csüggesztő körülmény között is reménységgel élni, és reménységgel túllátni a halálon is. Kérünk, hogy mivel te élsz, állj meg itt a középben, s ahogy az első húsvétkor tanítványaidat bátorítottad, bátoríts minket is a te igéddel. Taníts meg minket igazságban, világosságban járni. Emeld fel tekintetünket, taníts meg minket benned bízva, reménységgel élni. Ámen.

Textus: Lk 24,19-21a

„Mi történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt; és hogyan adták át főpapjaink és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.”

Kedves Testvéreim! Húsvétot ünneplő Gyülekezet!

Az emmausi tanítványok története bár 2000 éves, még mindig aktuális és mi is odaszegődhetünk melléjük erre a pár kilométeres sétára. Talán volt már többünknek része hasonló élményben, amikor akár éjszakába nyúlóan sétálgattunk valakivel, és talán akkor még észre sem vettük, de valami megváltozott az életünkben. A téma ugyanis, amiről az emmausi tanítványok története alapján szólni szeretnék hozzátok az a változás. Szeretném, ha ennek kapcsán, az igehirdetés közben magunkat is vizsgálánánk, és azon gondolkodnánk

közösen, vajon a mi életünkben, hogyan változik a húsvéti feltámadás ténye örömhírré.

Amint hallottuk a felolvasott igében, két tanítvány poroszkál hazafelé Jeruzsálemből, maguk mögött hagyva a nagyheti eseményeket. Nagyon fontos, hogy tanítványokról van szó. Olyan emberekről, akik többször is ott voltak Jézus közvetlen közelében és nagyon mélyen megbíztak benne. Nekünk kétezer év távlatából már sokkal könnyebb dolgunk van, tudjuk a teljes üdvtörténetet és annak jelentőségét, de próbáljuk meg átérezni milyen állapotban lehetnek ezek a tanítványok.

Teljes reményvesztettség uralkodik rajtuk, egyszerre szenvednek egy spirituális és egy érzelmi válságtól. Hiszen gondoljunk csak bele, mi minden mentek keresztül közösen Jézussal. Láthatták ahogy betegeket gyógyít meg, halottat támaszt fel! Jézus csodák sokaságával mutatta be, hogy ő valóban az a Messiás, akire vártak. Akiért mindent ott lehet hagyni...Bármilyen krízis jött, bárhogy próbálták szorongatni, sarokba szorítani a farizeusok, Jézus mindig győztesen jött ki belőle! S nem is akárhogyan, mindig olyan találó válaszokkal, hatalommal szólt! Teljesen úgy tűnt, hogy tényleg ő a Messiás! Aki leveri a bilincseket, igazi harcos, nagy király, Isten bajnoka, aki eljött értünk! Igaz és tökéletes.

Nem csoda, hogy teljes kilátástalanság lesz úrrá rajtuk miután azt látják, hogy akivel kapcsolatban olyan nagy reményeik voltak, aki „cselekedetben és szóban” is hatalmasnak látszódott, nem szállt le a keresztről. Hanem meghalt. Egész Jeruzsálem szemé előtt - meghalt. Hirtelen az összes nagy remény elszállt.

Valami olyan történt, amiről azt gondolják nem szabadott volna – és ettől teljesen összetörnek. Egyszerűen elfogadhatatlan, hogy akitől Isten országának eljövételét várták, már halott. Ideje tehát hazamenni, a biztonságos otthonba, ahol elengedhetik, letehetik a nagy reményeiket, amik most, mint a köd, úgy oszlottak fel. Azért még egy kicsit szomorúak, bosszúsak. Saját tapasztalatunkból is jól tudhatjuk, hogy ha valami nagyon lesújtó dolog ér minket, ami a jelen pillanatban nem megoldható, akkor a legjobb, amit tehetünk, ha beszélünk róla. Akár egy hosszú séta közben, vagy az autóban, esetleg egy kávé mellett – a lényeg, hogy kiadassunk magunkból egy kis feszültséget. Így történik ez az emmausi úton is, és Jézus a téma.

Egymás között őszintén beszélgetnek, sőt vitáznak. Ez esetükben a változás táptalaja. Átélik ebben a helyzetben, ami velük történik, megnyílnak egymás felé, megoszthatják az érzéseiket. Már ez az egymás közti beszélgetés előkészíti őket arra, hogy egyszer csak valamit, ami messze felülmúlja az ő véleményüket és érzéseiket, hirtelen a sajátjukként ismerhessék föl.

Mint tudjuk, útközben betársul a beszélgetésbe Jézus is, akit nem ismernek föl. A tanítványok szempontjából ez egy nagyon különös momentum, hiszen egy idegennek vélt embert vonnak be az ő hol szomorkás, hol inkább feszült, bensőséges beszélgetésükbe. Vagyis nem tudják majd ugyanúgy folytatni a beszélgetésüket, (vagy inkább az életüket?) mint ahogyan az addig történt - hiszen bekerült a képbe egy kiszámíthatatlan idegen.

Néha nagyon távolinak érezzük Istent. Hiszen hogyan is foghatnánk fel olyasvalakit, aki a tér és idő felett áll, maga a végtelen valóság! Még Ézsaiásnál is azt olvassuk: „Bizony, te rejtőzködő Isten vagy...” (45,15) Felfoghatatlan, elérhetetlen és rejtőzködő. C. S. Lewis, a világhírű író egy helyen azt írja: *„Figyelmen kívül hagyhatunk bármit, de nem tudjuk elkerülni Isten jelenlétét. A világ tele van Vele. Isten mindenhol inkognitóban jár.”*

A legjobbak is csak lépten-nyomon, utólag fedezhetik fel az életük folyásában – gondolhatnánk. Pedig lám előfordult már, hogy ott sétált a tanítványaival az úton, hús-vér formában.

Jézus tehát ilyen inkognitó-módban, de igazi lelkigondozóként lép oda hozzájuk, és csak kérdegeti őket. A helyzet abszurditása és humora ellenére – hiszen Jézussal beszélnek arról, hogy nem értik mi van Jézussal –, segít a tanítványoknak az egészséges feldolgozásban, hogy megtörténhessen a változás. Engedi, hogy felháborodjanak, szomorúan megálljanak, vagy egészen kifakadjanak, hogy elmondhassák a fájdalmaikat, a csalódottságukat.

Szinte hitvallás-szerű, amit mondanak Jézusról, amikor dicsérni kezdik szavaiért és tetteiért. Ők még mindig tudni vélik, hogy Jézus ki is volt valójában. Ezért olyan borzasztó a csalódottságuk. „Pedig mi azt reméltük...” Azt hittük... mi bízunk benne. Mi elhittük, hogy ő menti meg Izráelt! – Valamit tényleg jól érzékelték Jézus lényegéből, de nem ismerték meg őt igazán. Hogy ez miért nem baj, annak pont az az oka, hogy Jézus még mindig velük van. Nem rombolja le a Jézus-élményüket, hanem segít nekik átesni a holtpontra.

Egyszerre nagyon szép kép ez a lelkigondozó Jézusról, és komikus maga a szituáció. Hiszen mindez az első húsvét délutánján történik, pár órával Jézus feltámadása után. Ehhez képest teljesen döbbenetes, ami történik, mert Jézus előre tájékoztatta a tanítványait (háromszor is!), hogy ez így lesz. Bár meg fog halni, de harmadnapra feltámad. Nem ment tehát félre semmi, nincs egy porszem sem a gépezetben. Minden a terv szerint ment! Ehhez képest ott kell győzködnie a tanítványait, akik ráadásul fel sem ismerik őt, hogy minden az Írások szerint történt!

Az egész emberiség előtt újra nyitva az út Istenhez, győzelmet aratott Jézus a halál felett! De a két tanítvány képzeletében Jézus másképp aratott volna

győzelmet – ők benne ragadtak a saját kis vallásos világukban. Nem fogják fel mi történik körülöttük. Mintha a kedvenc csapatuk megnyerné a világbajnoki döntőt, ők pedig szomorúan kullognának hazafelé a meccsről.

Pedig még azt is elismerik, hogy tényleg üres volt a sír, ahogyan az asszonyok állították. De nem értik, teljesen összezavarodottak. Ez a zavartság pedig nagyon nagy jelentőségű számukra ott, és akkor. Nem szabad, hogy olyan kép éljen róluk a fejünkben, hogy mennyire esetlenek és bénák voltak, amiért nem esett le neki rögtön, mi is történt. A legnagyobb felismeréseket – ebben biztosan van saját tapasztalatunk – egy ehhez hasonló zavarodottság előzi meg. Kell egy frusztráló, furcsa állapot ahhoz, hogy eljussunk a rádöbbenésig, ami végül elindítja bennünk a változást.

Miután már hazaértek, rájuk esteledett, a kor szokása szerint nem hagyják az idegent a házon kívül, az éjszaka sötétjében – behívják őt magukhoz. A hosszú úton bizonyára megéheztek, így az a terv, hogy elalvás előtt még közösen megvacsoráznak. Asztalközösségbe kerülnek Jézussal. Ez egy nagyon fontos mozzanat, egy újabb változás az örömhír felé vezető úton. Bár még nem realizálták, ki az a vándor, akit befogadtak, mégis bevonták őt az intim életközegükbe. Ugyanez történik a lelkükben is: nem jöttek még rá, ki valójában a Mesterük, de tudtukon kívül is jó úton járnak, hogy felismerjék. Tetteikben továbbra is nyitottak maradtak, még ha pillanatnyilag össze is vannak zavarodva.

Még a kenyér megtörésének lehetőségét is átadják az idegennek – és ekkor történik meg a döbbenetes felismerés! A megtört kenyér: a megtörtetett test! Ez Jézus jele, Ő az! Még abban az órában visszaindulnak Jeruzsálembe. Ez öröm, ez igazi öröm! Végre megértettük ki Ő! Nem az, akinek hittük, hanem sokkal több annál! Az összezavarodottság egyszer csak átcsap a feltámadás hitének örömébe. S mindez akkora hatással van rájuk, hogy képesek visszaindulni a városba, hogy elmondhassák a többieknek.

Talán fáj már a lábuk, hosszú és gyötrelmes napokon vannak túl. De (mégis kit érdekel ez?), már semmi sem tarthatja őket vissza, hogy megtegyék a sötétben ezt a pár órás utat. Amikor valaki Jézussal találkozik, teljesen mindegy, hogy odakint hűvös éjszaka van, nekem pedig már leszakad a lábam, és vízhólyagos is már ettől a régi sarutól! Mert a hűvös éjszakát, amit betöltött a bizonytalanságom és a tépelődésem, most már bevilágítja a Világ Világossága, új színek, új illatok, részvétel a húsvéti csodában!

Szeretett Testvéreim, ha összefoglalható valahogy mit jelent húsvét öröme, ebben a magatartásban benne van. A felismerés, hogy Jézus több, mint aminek gondoltuk. „Mennyire jó, hogy nincs igazunk!” És láthatjuk, hogy ha ez megtörténik, milyen energiák szabadulnak fel. Elszakadunk mindattól, ami

megkötözött: a tanítványokat megkötötte a maguk által alkotott kép Jézusról. Ebből pedig maga Jézus szabadítja ki őket, humorral, megértéssel és végül egy jellel.

Az emmausi tanítványok példáján keresztül rájöhethetünk, nemcsak azt mondhatjuk el húsvéti üzenetként, hogy Krisztus feltámadt, hanem hogy **mi ennek nagyon örülünk** – s ez az öröm mindent felülír.

Utóima:

Úr Jézus Krisztus, dicsőítünk azért, mert nem múzeumokban, nem a temetőben, nem történelemkönyvek lapjain, nem is az emlékeinkben kell keresnünk téged. Bocsásd meg, hogy mégis a holtak között keressük sokszor az élő. Gyógyíts ki minket ebből a tévedésből, szabadíts meg ebből a hitetlenségből.

Bátoríts minket, Urunk, hogy összekössük az életünket veled. Nyisd meg a fülünket, hogy hadd halljuk meg a te igaz igédet, amivel ma is tudsz vigasztalni, bátorítani, feddeni és feloldozni. Taníts meg minket szüntelen imádkozni, együtt élni veled. Ajándékozz meg azzal a bizalommal, amelyik nem félti magát tőled. Hadd tudjuk feltámadásod örömhírét elmondani, és ott életünk szemléltesse ennek a valóságát.

*Könyörgünk azokért, akiknek különösen nagy szükségük van most a te bátorításodra, vigasztalásodra. Ahol szükségesnek látod, hadd lehessünk mi ennek a közvetítői. Segíts másként folytatni az életünket, mint ahogy ma ideérkeztünk. Segíts most ebben a csendben elmondani neked a magunk imáját is, akár hitetlenül is. **Ámen.***

MI HASZNUNK VAN KRISZTUS ÁLDOZATÁBÓL ÉS FELTÁMADÁSÁBÓL?

Lectio: János 12,20–26

Előima:

Mennyei Édes Atyánk áldunk és magasztalunk téged az ünnepért, a feltámadás evangéliumért, mely életünket újra és újra erővel, megújulással, frissességgel tölti be. Köszönjük, hogy megtartottad testünk erejét és lelkünk buzgóságát, hogy újra összegyűlhessünk a te szent házadban, az imádság házában, testvéri közösségbe. De a magasztalásunk hangján megszólal Istenünk szívünkben a vágy, hogy bocsánatért is esedezzünk.

Bocsásd meg Urunk Jézus Krisztus, ha a munka, a tanulás tehere, a családi és mindenfajta kötelességeink, hagyományaink könnyedén elveszik figyelmünket rólad, akiről szól az ünnep, akiről szól az élet. De köszönjük, hogy te nem hagysz elveszni minket. Köszönjük, hogy hiányzol nekünk és köszönjük, hogy hívsz minket a veled való közösségbe az istentiszteletre és nap mint nap munkáld bennünk a megigazulást.

*Kérünk Szentlélek Isten, hogy légy jelen az ünnepi istentiszteleteken, ahol a te nevedben bíznak, azt hívják segítségül, őt imádják, dicsérik és magasztalják. Tekints köztük ránk is. Légy jelen köztünk is, hogy az ígét élővé, hathatóssá, az istentiszteletet igazzá tedd. Nyisd meg szívünk, fülünk és szánk, hogy az igének befogadói és megtartói, cselekvői lehessünk. Jézus Krisztus nevében kérünk hallgassd meg imádságunkat. **Ámen.***

Textus: 1Kor 15,50–58

„Azt mondom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot. Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan meghalni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba. Amikor pedig ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?” A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.

De hála legyen Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásokat nem hiábavaló az Úrban.

Kedves Testvérek!

Ki az közülünk, aki be merné vallani, hogy haszonleső? Aki bátran felállna és azt mondaná, igen, én haszonleső vagyok. Talán még a kérdésbe is belepirulunk és kicsit fel is háborodunk rajta, mert valljuk be, ha valakin csak kicsit is észrevesszük a haszonlesés jeleit az bizony unszimpatikussá válik, ellenszenvet vált ki. Ha pedig mi magunk esnénk ebbe a csapdába, hogy valahol a hasznunkat próbálnánk keresni, azt nem tesszük nyíltan. Igyekszünk takargatni. Valami mást fókuszba helyezni. Pedig a haszon önmagában jó, annak örülünk. De, hogy a magunk hasznát keressük, sőt azt tegyük első helyre, az már visszás, egész egyenesen negatív.

Pál apostol a filippibeliekhez írt levelében arra int, *hogy „alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is”* (Fil 2,3–4) Igen, ez elengedhetetlenül fontos, hogy a szívünkbe legyen írva és így forgolódjunk a mi hétköznapjainkban bárhol, ahol vagyunk.

DE! Életünk egy pontján, mintha mégis haszonlesőnek kellene lennünk, ahhoz, hogy az életünk többi területén rendben legyünk. Ha fellapozzuk a Heidelbergi Kátét, akkor több kérdése is így kezdődik: *Mit használ neked...? Mi hasznod abból, hogy ezt és ezt ismered?* És igen, Jézus Krisztus áldozatáról és feltámadásáról is így kérdez. Mi hasznunk van még Krisztus áldozatából és feltámadásából? (43. kérdés) vagy *Mit használ nekünk Krisztus feltámadása?* (45. kérdés)

A válasz röviden összefoglalva három pontban így hangzik:

1. *Először az, hogy feltámadásával Jézus legyőzte a halált.*
2. *Másodszor, hatamával már most új életre támaszt minket.*
3. *Harmadszor pedig, hogy Krisztus feltámadása a mi boldog feltámadásunk záloga is.*

Ez a rövid összefoglalás tömören az igénk üzenete. És ennek megértéséhez előbb önzőnek kell lenni. Ha a Szentírást olvassuk, ha az ige magyarázatát hallgatjuk, akkor minden egyes alkalommal úgy kell ezt tennünk, hogy ott lebeg a kérdés bennünk, mi hasznom nekem ebből? Hogy szól ez hozzám? Mi közöm hozzá?

Ezen az ünnepen úgy is kérdezhetnénk mi közünk nekünk húsvét ünnepéhez? A Korinthusiakhoz írt levélben 15. fejezet a feltámadásról így kezdődik: *ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.* (1Kor 15,14) Hála a mi Urunknak, hogy Ő feltámadt, valóban feltámadt, Ő az elsőszülött, a zsenge. Mégis, ha most valaki megkérdezné tőlünk, hogy lehetünk ebben biztosak talán nehezen találnánk szavakat. Biztosan előkerülne válaszként, hogy elhiszem, mert a Bibliában van kijelentve. De végső soron lehet csak azt tudnánk mondani, hogy elhiszem, mert elhiszem, mert már elhiszem.

Izgalmas János evangéliumában Jézusnak a búzamagról mondott példázata. Az evangéliumi beszámoló szerint virágvasárnap után, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe és a sokaság Hozsannát kiáltott, néhány görög oda ment Jézus tanítványához, név szerint Fülöphöz és egy kéréssel fordultak hozzá: *„Uram, Jézust szeretnénk látni.”* Fülöp a kérést megvitatta Andrással és együtt elmentek Jézushoz és elé tárták a kérést. Azt várnánk, hogy Jézus egyértelműen válaszol erre a látszólag egyszerű kérdésre. Rendben, elmegyek hozzájuk vagy pedig azt mondja, nem, nem megyek.

Jézus viszont ehelyett példázatot mondott a búzamagról, mely, ha nem kerül a földbe egymaga marad, de ha elvetik és meghal sokszoros termést hoz. Láthatjuk magunk előtt ezt a folyamatot, ahogy elvetjük a magot, majd az kikel, szárba szökken és termést hoz. Ott van benne az a mag, az az élet, ami olyan, mint amit elvetettünk, de a szár, az mégis más. Ha ismeretlen lenne, hogy hogy néz ki a búza, nem ismernénk fel rögtön, hisz nem ugyan úgy néz ki, nem sok kis mag nőtt ki, a mag a gyümölcsben, a termésben lesz újra ismerős.

Ez is a feltámadás titka. A tanítványok nem igazán érthetik, hogyan is kapcsolódik ez a példázat és mindaz, amit az élet elvesztéséről és megtartásáról Jézus mond, a kérdés kapcsán válaszul. És elsőre lehet számunkra sem igazán világos, hogyan is kapcsolódnak össze a szálak. De ha kicsit elmélyülünk az igében megláthatjuk, hogy ezzel a példázattal Jézus a maga haláláról és feltámadásáról beszél. Az evangéliumról, a nagybetűs örömhírről, arról, hogy ő a zsenge, az első, és ha van első akkor lesz második, harmadik és sokadik, ahányan csak a versenyben részt veszünk. Mert Ő győztes, de Jézus győzelme nem csak a maga hasznát kereső győzelem, hanem olyan, amiben minket is részesít. Az Ő igazságát, nekünk is ajándékozza.

Eddig talán értjük is a példázatot, de hogy nekünk az életünket meg kellene gyűlölni, hogy örök életre őrizzük meg lehet minket is összezavar. Gyűlölni azt, amiben olyan sok jó van, minden nehézség ellenére? Mert mégiscsak jó és szerethető az a család, amiben az életünket éljük, a házastárs, a gyerek, unoka,

unokatestvér, testvér, szülő, nagyszülő, szeretett munka, hobbi, barátok, mindaz, ami körbe vesz minket.

Ezek azok, amik először eszünkbe jutnak, ha az életünkre gondolunk. Hát valóban keserű lenne a Krisztust követő élet, valóban magányos lenne? Nem, semmiesetre sem! Jézus azt kéri, a felebarátunkat szeressük, mint magunkat. Igen, magunkat, akik Isten képére, és hasonlatosságára lettünk teremtve és ugyanígy a mellettünk élőt is. A kisbetűs életen, az igében arra kell gondolunk, ami meg lett fertőzve a bűnnel, ami forr bennünk haragként, önzőségként, rosszindulatként, féltékenységgként, felelőtlen séggként, tékozlásként és sorolhatnánk még mi mindenként, amikkel szembesültünk már és szembesülünk magunkban újra és újra, ha az ige tükrébe belenézünk, ha Krisztus keresztyéjére rátekintünk. Hát ez az, amit nekünk meg kell gyűlölni és el kell hagyni, ahhoz, hogy életünk örök életre megőrizsük, hogy örökösökként éljünk.

De továbbra sem derül ki és az evangéliumban ezzel véget is ér ez a dilemma, hogy Jézus elmegy-e a görögökhöz vagy sem. Számunkra azonban fontos üzenetet hordoz. Mert Jézust ma is látni szeretnék az emberek, a világ. Nem ránk kíváncsiak elsősorban, bár ránk is, a mi életünket figyelik és a kérdés az, találkoznak-e rajtunk keresztül a Feltámadottal? Jézus Krisztussal, aki örököséivé tett minket. Aki a bibliai beszámolókat által betekintést enged a titokba, hogy Ő, aki feltámad az ugyan az, aki elvettetett, mégis egészen más.

Az asszonyok és a tanítványok is épp ezért nem is merik fel rögtön. Ő az, mégis van, aki azt hiszi róla, hogy a kertész az, Ő az, mégis két tanítvány egy egész hosszú séta alatt sem ismeri fel őt, csak miután megtörte a kenyeret, pedig Ő az, ott vannak a szegkek helyei a testén, Tamásnak azt mondja meg is érintheted, mégis egészen más már az a feltámadott test, mint a romlandó volt.

De a gyümölcs az felimerhető, a hangja felimerhető, ahogy a kenyeret megtöri, felfedi ki is ő. A feltámadással járó átváltozás pedig nincs rejtve előlünk sem, de a Bibliában igen keveset olvasunk erről. Az egyik legbővebb hely, ami erről a tanításról szól épp Korinthusi levélben olvasható, ahol fejtegeti Pál, hogy van földi test és mennyi test, s ezek fényessége más.

De a lényeg nem azon van, hogy hogyan fog ez megtörténni, hanem hogy miért. A feltámadás mindent megváltoztatott, ez kétségtelen. Jézus halála és feltámadása helyreállította azt, ami a bűnesetkor elromlott, az Isten és ember közötti kapcsolatban. A feltámadás hármának rövid kifejtése így foglalható össze:

Először – bűnbocsánat: A halál jelen van az életünkben, ma is fájdalmas tapasztalás, de a mi reményességünk abba gyökerezik, hogy ez a hatalom egy megtört és legyőzött hatalom. Maga az Élet győzött. Az Élet dicsőséges mindent

betöltő diadalának megjelenésére még várunk Jézus megjelenéséig, de már bátran nézhetünk szembe a ténnyel, hogy a halál ránk is vár, de ez a halál nem a végső állomás. Mert Isten szeretetéből semmi sem szakíthatja ki a Krisztusban felkínált megváltás, bocsánat elfogadóit.

Ez a bizalom az életet örömtelivé, bátorrá, remélni tudóvá, jó illatúvá teszi. Hányszor éltük már át, hogy nem is tudtuk életünk egy-egy helyzetét, hogy bírtuk ki, hogy lendültünk túl rajta, mikor jött el az a reggel, hogy megbarátkoztunk egy ténnyel, hogy hozzánk szelídült vagy talán mi szelídültünk hozzá egy fájdalomhoz, veszteséghez, hogy bár megkeseredhettünk volna, elcsüggedhettünk volna, de ez mégsem történt meg, mert mindenre kaptunk erőt és megnyugvást Krisztusban, aki előttünk jár, aki hord minket, aki életet minket, aki vár minket, aki új életet ajándékozott nekünk.

Másodszor – új élet: Ebben az új életben pedig már most itt a földön érezhető egyfajta átváltozás. Azok vagyunk, akik voltunk, mégis egészen másak. Más lett a lelkületünk. Talán, ha lenne képünk, amit össze tudunk hasonlítani, hogy megtérésem előtt és után, ez látványos lenne. Lehet nem lett más az öltözködésünk, a frizuránk, de hogy valami egészen más lett az biztos, mert a Krisztusban talált nyugalom, az sugárzik a benne hívőkből. Az öröm, mely Krisztusban válik teljessé átfomál. Így érthetjük meg, hogy Krisztus a tanítványaira bízta a búzamagról szóló példázat és az azt követő tanítás során. Jézus vonásainak láthatóvá tételét tanítványaira bízta, akik, ha életüket Krisztusnak szentelik az látható, érzékelhető változást hoz. Tovább mutat az örök élet örökségére.

De ehhez előbb számunkra van szükség valóságos találkozásra a Feltámadottal. Talán feltudjuk idézni azokat a fordulópontokat és az ünnepek jó alkalmak, arra is, hogy visszaemlékezzünk, összegezzünk, melyik életszakaszunkban, melyik ige érintett meg minket, ki volt az, akinek az életét nézve felismertünk Krisztus vonásaiból, azokat a pillanatokat, ahol valóságosan éreztük az Istennel való találkozás felemelő, mindent megváltoztató hatását. Emlékezzünk ezekere, őrizsük kincsként, de adjuk is tovább. Ez az új élet, amit Krisztus feltámadása szerzett számunkra, ami az örök élet reményességében és hitében él.

Harmadszor – az örök élet. A Krisztusban nyert új élet vár arra, hogy minden próba után, a mindent betöltő harsona hangjára, akár a halálból, akár az életből, de a romlandó romolhatatlanságba, a halandó, halhatatlanságba öltözzön, „mert meg fog szólalni a harsona.” Igyekezzünk, hát hűek maradni ehhez az örökséghez, hogy valóban megláthassuk hitünk célját, az üdvösséget, teljes dicsőségében.

De addigis szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban. (1Kor,15,58) Jézus mondja: *Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.* (Jn 12,26)

Ez a feltámadásba vetett biztos hit, ami bűnbocsánatot, új életet és örök életet ajándékoz számunkra, ez erősödjön és teremjen felimerhető gyümölcsöt mibennünk. **Ámen**

Záró imádság:

Mennyei Édes Atyánk! Ma miénk az orcánk pirulása is, mert az ige felnyitotta szemünket gyarló és önző haszonleséseinkre. De miénk Atyánk az öröm is, mert igéd nem csak megsebzett, hanem be is kötözött minket. Hálát adunk bátor hitvalló őseinkért, akik az ígét tanulmányozva, Szentlelkedre hagyatkozva oly nagy összefüggéseket megláthattak, hogy azok mai napig tanulságul szolgálnak számunkra. De hálánk legfőképpen Jézusért zeng, a mi Megváltó, Megtartó Urunkért, akiben kijelentted a te akaratodat. Átala megmutattad milyen az igaz ember, s benne kitártad teljesen Atyai szíved is. Köszönjük, hogy mi már soha többé nem vagyunk egyedül. Hogy az úton előttünk már Jézus Krisztus végig haladt, most pedig kísér minket.

Úr Jézus Krisztus legyen valóban tiéd már a mi szívünk és életünk, amiért megváltottál minket. Add, hogy megvallva bűneinket, elfogadva a bűnbocsánatod valóban felöltözzük és megerősödjünk az új életben, amiben egyedül te vagy az Úr, amiben a te képedre formálódunk. Erősíts minket Urunk igéd és Lelked által, mert mi oly hamar összeroskadunk a világ terhetől, zajától.

Erősíts minket Szentlelkeddel az örök élet reménysége felől, hogy szilárdan és rendíthetetlenül buzgólkodhassunk mindenkor a Te nevedben mindenkor, hogy végül hitünk elérje célját az üdvösséget.

*Ismertesd meg minél többekkel Urunk a te háromszor szent neved és annak erejét és add Urunk, hogy ebben mi magunk is eszközeid lehessünk. Hogy a nehéz helyzetben lévőkhöz vihessük a te szelídséged és vigaszod, az örülőkhez vihessük a hálaadás drága kincsét és minden időben hadd mutathassunk arra a reményteljes jövőre, amit elkészítettél a téged szeretőknek az örök mennyei hajlékban. Irgalmadért kérünk, hallgass meg minket. **Ámen.***